

היה מביא פרק שני סוטה

יח.

עין משפט
גר מצוה

(א) [גישין דף כ:] (ב) [פי' נתן
העיר נחום ונלכד העיר למות
במין ספוג ומתן העיר נחום
והולכה למים. פירוש פירוש סג
(ג) [פי' קדושין ס: דמיתא סג].
(ד) [פירוש נתן דמילי ליפין
כל לוחן דכתיב הכה מן חר
לחן ימיה תפלה חסום]
יבמות נח. ד"ה שומרת
וחי' קדושין ס: ד"ה לחן.
(ה) שטתה שיש עמה אלה
ס"י. מהרש"ל (ו) גירסת
רש"י ונלו דוקא (ז) ולא
לחמין דשמה לחי' שתיקרי
כילה תפלה שמה עולה או
ליפלה תפלה לחמין נחיה
ס"י. מהרש"ל (ח) ז"ל מתלל
(ט) [ז"ל לחמין]. (י) [שין
גישין].

תורה אור השלם
1. או איש אשר העביר
אשרי רוח קאחא וקבא את
אישו והעמיד את
האשה לפני ה' ונעשה לה
הכזון את כל התורה
הזאת: במדבר ה' ל

הגהות הב"ח
(ה) ופי' ד"ה משביעי
וכי' שבויה של אלה:

הגהות מהר"ב
רש"י ד"ה של שאלת
וכי' שטתה שיש עמה.
מתא קבא חמין ופי' שיש
פיר' רש"י:

מוסף רש"י
על מה היא אומרת
אמן. אמן. מרי זמני
לנטות כל ימי יבמותי וכו'.
אמן על האלה. יתכן
שנשאלת וכו'. אמן על
השבעה. שיהי משביעי
הטוב ואומר משביעי עלך
שאל עממא. דכתיב
והביעית אותה (קדושין
112)

על שני דפין. כדפין של ספר מורה העשירין עמודים: **כסב אום**
אחת ומתקף. על המים ומור וכמז אוח שלאחריה ומתקף עד שהשלים
אח כולה פסול דכתיב את כל המורה עד שהתה כולה כאחד: **לשמה.**
כספר לעצמו דכתיב ועשה לה לשמה: **מחיקס נמי.** ככוס לשמה
לעצמה שהיא ניכר המחיקה שהיא
לשמה: **השקס כסיב.** שהוא תולל
כדך שהמניקות שומין: **שיש עמה**
אלה. דכתיב גדלה מנייהו כשבעות
האלה. ולקמיה מפרש היכי דמי:
משביעי עליך. בשם ומזכיר שם:
שאל נטמא. שאל אומר אמת שלא
נעמלת היינו שבעה א' **שאין עמה**
אלה: שאל נטמאס יבואו ביד. המים
לצבות כגון כו' והיינו אלה: **אמר רבא**
אלה לפוריה קיימא כו'. שבעה ואלה יס'
כאן ושניין על האשה וקרא כתיב
כשבעת האלה השבעה של אלה:
כשביעי עליך **שם נטמאס יבואו**
ביד. דליכא השמא (ס) (ה) שבעת
האלה שמשביעי את האלה שחמול:
שבעה יכא. על האשה וקרא כתיב
והביעית את האשה: **משביעי עליך**
שאל נטמאס ואם נטמאס יבואו
ביד. משביעי עליך שהיא אמת
מה שממדת כפטיני שאל נטמאס
ואם נטמאס יבואו ביד המים דקיימא
שבעה אהש' שאל נטמאס ואלה
שחמול: **מתני' אמן על האלה**
וכו'. לכן הוצרכה לכפול: **ארוסה**
ונשואה. על ידי גלגול שבעה
הוא מגלגל עליה ונות של אירוסין
אע"פ שאל הוי ביד קנייה. ומכאן
לגלגול שבעה מן המורה:
שומרת

פסולה מימיני כתנה על שני דפין והניח בשני סופין פסולה הא
כסף אחד כשירה ראויה לשני סופין קא אמר אלמא דשני דפין
דקאמר שמואל נחמתיק זה מזה קאמר שאין מעוררין להכי מפרש
נמי הכה שני דפין מעוררין ופירש ר"י הא דלמך נמי כפ' רלאוה
ב"ד (ר"ה דף כו.) **אפי' לרבינ**
דלמך קין פרה פסול כיון דלימ' זה
גילדי כשניס ושגש שופרות דמי ואע"ג
דמחברי הסם נמי דרכו להסיף בכל
שנה גלגל אחד והכי הוא כמציאו
משופר אחר ומדבקו לזה כדמתן דינק
שברי שופרות פסול מפני שמתחילתו
לא היתה כרייתן צבת אחת ויכר
המוספת ולא המפני חיבורו ודומה כאלו
גט שכתב על כ' דפין ומפרין יחד
דפסול (דלמך דוקא כשכתב חזי
מגילת סוטה על דף זה וחזיה על דף
אחר אמרינן דחשיב שני פסרים וה"ה
אם כתב לה שתי מגילות ומתקן לתוך
כוס אחד וכן גבי גט אם נתן לה שני
גיטין אע"ג דכל חד חד שלם הוא
וספר אחד בפני עצמו פסולין ולא
מיגרשא כמרייהו משום שניס או
שלשה פסרים כדלמרינן כפ' שור
שנגח (כ"ק דף מ.) כופר אחד אמר
רממנא ולא שניס או שלשה כופרין
ובפרק גולג הגזול (סוכה דף לה.)
לינקוט תרתי תלת פרי אחד אמר
רממנא ולא שניס או שלשה פירות ואין
להקשות מאי שגא משנתן שופר בתוך
שופר אם קול פנימי שמע יא' ולא
חשיב ליה כשני שופרות דהתם בשמיעה
תליא מילתא והוא לא שמע אלא קול
הפנימי: **חזון וחלקן** מהו י' ש' בריה
או אין בריה. האי לא דמי לברייה
דמדלג מן הצבור פלוגתא דר' אליעזר
ב"י ורנן כשור שנגח (כ"ק דף נא):
דהתם לא הוכר חלקו של אחד מהן
לעולם אכל הכה הוכר הכתב ונתעבר
וכן כרייה משני לוגין שאני עמד
להפריש דמיימי כפ' מנוכה (סס דף
טט:) נמי לא הוכר המעשר מעולם
וכן לכולהו כריית דמיימי כפ' כל

הגט (גישין דף כה.) אכל דמי לברייה דמיימי ככלל מערבין (עירובין דף לו.) שמי נשים שלקחו קנייהן בעירוב או שנתנו דמי קנייהן
לכחן איהו שירצה יקריב טהאט ואי זה שירצה יקריב עולה אע"ג דהוכרו מתחילה דמי כל אחת לא אמרי' זו מתכפרת במה שנתן דמי
חזיריה או שמי קניין או אחת יקריב כולן לעולה ושל חזיריה לחטאת א"כ איפכא (דלמרי' ברייה ואע"ג דחיי ליה התם כשהטנו מיהו
חזין דקא מיימי לה שאר כריית אלמא דליכא לאיפלוגי בין כרייה שהוכרה מתחילה לשאר כריית וכן כפ' הויאלו לו (וימא דף נה.) דמיימי
מתני' ר' יהודה אומר לא היו מביאין שופרות לקני חובה מפני שערות ומסיק משום מערבות דמי טהאט שמתה בעליה וקא פריך ונברור
ד' וזוי ושדי במיא והנך ליסתרו ר' יהודה לית ליה כרייה מנגלן ומיימי היא דהלוקח מן מביין הכותים ומסיק מדמני כרייה
דלס כה חסם למורה אע"ג דליכא היכרש מעיקרא לברייה דלרענה וזוי דהוכר מעיקרא א"כ רבא מאי קא מבעיא ליה דלא פשט מהני
ומהא נמי דמתן כפ' בתרא דמס' מעילה (דף כא:) פירוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס או שאמר פירוטה כסם זה הקדש כיון שהוציא הראשונה
מעל כדרי ריש ותיכ"א עד שיוציא את כל הכיס אלמא לר"ע אית ליה כרייה כי האי גוונא דלמך כפרוטה ראשונה הוכרר הדבר שפרוטה
ראשונה שעלתה כדרי היא היתה של הקדש שנפלה מיהא לא איתברר לן התם כמאי פליגי ומהא נמי ליכא למפיק דמיימי בכבורות
פרק הלוקח בהמה (דף כג:) סאה תרומה עמאה שנפלה לק' חולין ר"א אומר תירום וחירקב שאני אומר היא סאה שעלתה היא
סאה שנפלה ה"ג וימא שהמחך של לאה יגיע ללאה דהתם מקילינן כדברנן דמדלמרימא מד גמרי בטול ויבי"א הקשה כפ' הויאלו לו (וימא דף נה:)
האך ונברור ד' וזוי דתינא כמחוספתא דמעילה (פ"א) גזיר שהפריש מעות ואמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי
ונתעברו הרי לוקח בהן ג' בהמות בין ממקום אחד בין משלשה מקומות (מכלל דמי טהאט וכו' ודוקא כפי האי גוונא שרי אכל
ליקח שלש המעות וליקח בהן בהמה לחטאת וימא הוכרר הדבר דלאו הוו דמי טהאט לא אמרי' מיהו מכל הני הוה מאי רבא
למיפסט ועוד תימיה אי אית לן למימר כרייה כי האי גוונא אס כן כל התערבות שבעול יחזור וחלק משום כרייה ועוד אמאי לא
פשט ליה מפרק קמחא דרשש השנה (דף יג:) דקיימא לן דיש בינה לשמן ויין מנאלא דלין כרייה כדבר לה ובפרק התערבות (נחמ"ד דף ט.) מיימי ליה
פלוגתא דרבי אליעזר ורנן צלוותים של טהאט שנפל (למך מים וכו' ונראה דהכא קא מבעיא ליה מי אמרינן לא קפיד קרא אלא אמחיקה מן
המגילה שחתה נכתה המים שלה אכל לתוך כוס אחד איכא למימר כל מה שמימי מים דלאו דידה לאו מחיקה נכתה היא חזר וחלקן
הרי מים של כל אחת ניכרין מי אמרינן כרייה וכו' הרי הוברור מיימי או דילמא אין כרייה כלומר כרייה מים בשעת מחיקה בעינן
אכל על מערבות דיו של כתב המגילה לא קפדינן שהרי בשעת מחיקה בטל הכתב ולא תלי מילתא אלא כמחיקה לתוך מים המבוררין לנכרה
וקא מבעיא ליה אי מיה לא בדקי לה משום דלא ממחיקה כהלכתה אי משום דטוהיה היא: **בעי' רבא** השקה בבסיב מהו. ליכא למיפסט מהא
דלמך רבא כפרק ערבי פסחים (פסחים דף קטו:) כרכן כסיב אף ק"י מנה לא יא' אלמא אין דרך ארילה כן דהתם מפסיק הסיב בין
המנה ובין בית הבליעה אכל הכה דלא מפסיק קא מבעיא ליה: **על מה** היא אוברת אמן אמן. כפרק שלישי דמסכת שבעות (דף טו:) כל
העונה האדם כאלו מוציא שבעה מפיו ובפרק שבעת העדות (סס דף לו.) אמן יש בו שבעה יש בו האמנת דברים:
אמן שלא אטמא. ירושלמי לא שיהי ר"מ אומר המים בודקין אותה מעכשיו אלא המים פקודים זה לכשתטמא המים בודקין אותה למפרע:
שומרת

סד א מ"י פ"י מהל'
סוטה ה"ל"ח:
כד ב מ"י שס ה"ל"י:
ג (מ"י) שס פ"ג ה"ל"ח
ופ"ד ה"ל"י א':
ד (מ"י) שס פ"ג ה"ל"ח
ופ"ד ה"ל"י א':
הו ה' ו' מ"י שס פ"ד
ה"ל"ח א':
ז ה' מ"י שס ה"ל"י:

תוספות שאנין

על שני דפין פ"י כדפין
של ספר תורה שקויין
קולנייש בלע"ז. פסולה
ומיירי שאין מוכרין יחד
אבל אם נתן מחוברין יחד
דפין שפי' קרי ליה ספר
אחד. השקה כסיב שהיא
חלולה כדרך שהתעניקות
שומין בנכסולי קבוס
ל"ה. יש פסרים דרגסי
כסיב או בשופרות מהו
כעין קליעה ששומין
נכסים כסין סל"ה ולא
דומה לשפוסת: **מתני'**
אמן שלא שתייה ארוסה
ונשואה על ידי גלגול
שבעה הוא מגלגל עליה
ונות של אירוסין ואע"ג
דלא היה בו קנייה ומכאן
מפיק' ובלגול שבעה מן
התורה. ומאן דמפיק ליה
התם (ז) מילתא אתרימי
מפיק' לבלגול שבעה כאמן
מאיש ולא אמן מאיש
אחר: ולא כאמר שתתגרש
והתני' לאמר ואחר כך
יחזירנה ה"ג ואפי' לר'
מאיר דאמר מהנה על
העתידי שנתמא כתיירשה
דאניה נאסרה עליו לחזור
לו אלא איכ' נשאת על
ידי קידושין דכי כתיב כל
יובל בעלה הראשון אשר
שלתה וגו' לאחר קידושין
הנישואין כתיב כדכתיב
והלכה וריתה לאיש אחר
השואה האיש האחרון
ל"ה. ואית דרגסי לר'
מאיר שתתגרש ותנשא
לאחר ול"ג דכיון דאין
האיש נעקר מעל דלוקה
כסוס לאו דלא יוכל ואין
קידושין תופסין בה אין
המים בודקין את אשהו.
אבל קשה הכא משפט
כיון שהיא גרושה לא
נאסרה כונת על בעלה
אם יחזירנה. ותימא דפי'
דמגילה וזו פ"ו קאמר גבי
אשה וכאשר אברתי כתיב
אבא כך אברתי ספק
דעדי עכשיו באינה ועכשיו
ברצון ואמאי לא גרשה
מריב כדאיתא הכא. וי"ל
מסוס רגט צריך עירוי
והיה ירא מריבין מן
ידוע הדבר לאחשוורש
ומ"ה לא גרשה וכן פ"י
כפי' דמגילה.

(א) חז"ל י"ל ואלו שפוסת
מתה אלא דומה
(ב) שפוסת.
(ג) ד"ל בימות דף טג דמיימי
בשקלה דלמחכא מתה
ומתה לחמה ולא נפלה
פ"ס. ופי' מאי קדושין ס
כ"ג ר"ה ר"ה